

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Temmuz 2015 • No:88

Suriye'ye müdahale planları yapan AKP ateşle oynuyor Savaş da İstemiyoruz Düşmanlık da!

Tek başına iktidar olamayan AKP, ülkeyi savaşa sokup ardından da yeniden seçime gitmek istiyor. Hesabı, savaş koşullarını halka dayatarak tek başına iktidar olmanın yolunu açmak, anayasayı değiştirecek bir çoğunluk elde etmek ve elbette Erdoğan'ı başkan yapmak.

Medeniyetin beşiği Ortadoğu toprakları kanla sulanıyor. Korkunç bir yıkıma neden olan emperyalist talan savaşı gün geçtikçe genişliyor. Geçtiğimiz aylarda Suudi Arabistan öncülüğünde Yemen'e savaş açılmasıyla Ortadoğu'daki yıkım daha da büyüdü. Son 12 yıl içinde milyonlarca insan savaş ya da savaşa bağlı nedenler yüzünden yaşamını kaybetti. Kentler ve yerleşim alanları yakılıp yıkıldı, yıkılıyor. ABD işgaliyle büyük bir yıkımın meydana geldiği Irak'ta iç savaş devam ediyor. Suriye'deki durumu resmetmek ise oldukça zor. İç savaş, için-

den çıkılmaz bir hal almış bulunuyor. IŞİD gibi örgütlerin sahnelediği vahşet ve yıkıcılık, hayal sınırlarını zorluyor. Suriye'den göç edenlerin sayısı 4 milyonu geçmiş durumda, bunların neredeyse yarısı Türkiye'de yaşam mücadelesi veriyor. Yani neresinden bakarsak bakalım, sınırları giderek genişleyen savaş, Ortadoğu'yu tam anlamıyla bir cehenneme dönüştürmüştür.

Özet tablo bu ve şimdi AKP hükümeti, Türkiye'yi doğrudan bu savaş cehenneminin içine itmeye can atıyor. Bir taraftan Suriye sınırına zırhlı araçlar ve asker yığılarken,

öte taraftan da hükümetten savaş yönünde açıklamalar geliyor. Savaş planları gazetelerde ifşa ediliyor, bugün mü yarın mı Suriye'ye girileceği tartışılıyor. Güya AKP'nin amacı "İŞİD ile mücadele" etmiş! Ayrıca Suriye sınırları içinde bir tampon bölge oluşturulacak ve burada olası bir mülteci akınının önüne geçilecektir! Yani bu o denli dayanaksız bir bahane ki, insan gülmeden edemiyor. Düne kadar İŞİD'e "öfkeli gençler" diyen AKP, şimdi ne oldu da İŞİD'le "mücadele" etmeye karar verdi?

Hiç kuşkusuz asıl mesele İŞİD değil. AKP'nin birkaç amacı var. Meselâ bunlardan birincisi seçimlerdir. Tek başına iktidar olamayan **AKP, ülkeyi savaşa sokup ardından da yeniden seçime gitmek istiyor.** Hesabı, savaş koşullarını halka dayatarak tek başına iktidar olmanın yolunu açmak, anayasayı değiştirecek bir çoğunluk elde etmek ve elbette Erdoğan'ı başkan yapmak. Düşünebiliyor musunuz, tek başına iktidar olmak amacıyla AKP kodamanları ülkeyi savaşa sürüklemekten çekinmiyorlar. Peki, kim ölecek bu savaşta? Meselâ Bilal Erdoğan gidecek mi bu savaşa? Elbette hayır. Böylesi bir haksız savaşta yine yoksul halkın çocukları, işçiler, emekçiler can verecek. Cumhurbaşkanı Erdoğan boşuna didinmiyor, üç yetmez beş çocuk isterim diye. Egemenler böyledir işte. Tek amaçları iktidardır, sermayelerini büyütme. Yoksullar, işçi-emekçiler onların umurunda değildir. Seçim dönemlerinde, sırf oy almak için yoksullardan ve insanlıktan söz etmeleri ve halka şirin gözükme çabaları ise tam bir sahtekârlık örneğidir.

Savaşın ikinci amacı Suriye'deki Kürt halkının kendi kendisini yönetmesinin önüne geçmektir.

Suriye'de Kürt halkının yaşadığı bölgeye Rojava deniyor. İç savaş başladıktan sonra Kürt halkı, Araplar başta olmak üzere diğer halklarla ortak yönetimler oluşturdu Rojava'da. "Kantonlar" denen bu yönetimlerin arasındaki bölgeleri genel olarak İŞİD kontrol ediyordu, ediyor. Bunlardan biri de Türkiye sınırındaki Tel Abyad kasabasıydı. Geçtiğimiz ay Araplar ve Kürtler birleşerek İŞİD'i bu kasabadan attılar. Ama düne kadar İŞİD'in Tel Abyad'ı kontrol etmesinden rahatsız olmayan ve sesini çıkartmayan hükümet, yönetim Kürtlere geçince savaş naraları atmaya başladı. Neden? Hani Kürtler kardeşimizdi, ne oldu? Kardeşlikten söz eden AKP, Suriye'de Kürtlerin kendilerini yönetmesini bile haram sayıyor. Erdoğan, "Suriye'nin kuzeyinde bir devlet kurulmasına asla müsaade etmeyeceğiz. Bedeli ne olursa olsun buna engel olacağız" diyor. Yani anlaşılacağı üzere AKP, Kürt düşmanlığı üzerinden milliyetçiliği kışkırtmak ve seçimlerde MHP dâhil diğer partilerin oylarını cebe indirmek istiyor. Oysa

böyle bir savaş Türk ve Kürt halkını karşı karşıya getirebilir, halklar arasında derin yaralar açabilir. Rojava denen bölgeye müdahale edildiği zaman, Türkiye'deki Kürtler de sınırın öte yakasındaki kardeşleri için ayağa kalkacaktır, bu gayet normaldir. AKP ateşle oynuyor, kendi çıkarları için kardeşi kardeşe kırdırma planları yapıyor.

Savaşın üçüncü amacı ise Suriye'deki Kürt topraklarında bir tampon bölge oluşturmak, Esad rejiminin yıkılmasını hızlandırarak **Ortadoğu'da daha fazla söz sahibi olmaktır.** Ortadoğu'nun fatihi olma hayalleri kuran Erdoğan, Suriye'de iç savaşın başladığı günlerde, "birkaç aya kalmaz Şam'daki Emevi Camii'nde namaz kılacağız" demişti. Lakin AKP hedeflerine ulaşamadı. Şimdi, özellikle son üç-dört aydır Türkiye, Suudi Arabistan ile birlikte hareket ediyor; onunla birlikte Suriye'nin El Kaidesi olan El Nusra'nın da içinde yer aldığı Fetih Ordusu'nu destekliyor. Aslında Türkiye, Suriye'deki iç savaş başladığı günden itibaren, dolaylı da olsa savaşın bir parçasıdır. Milyonlarca Suriyelinin yurdunu terk etmesinden, yüz binlercesinin Türkiye'de sefalet koşullarında yaşamasından, gelen göçmenlerden dolayı ücretlerin düşmesinden, ev kiralalarının fırlamasından vb. AKP iktidarı doğrudan sorumludur.

AKP, Ortadoğu'da sürdürdüğü savaş politikasını "büyük ülke olma", "Osmanlı'yı canlandırma" söylemiyle meşrulaştırmak istiyor. Oysa **gerçekte "büyük ülke" demek, aslında sermayenin daha da büyümesi demektir.** İşte tarih ve gerçekler karşımızda duruyor, dönüp bakan herkes bunu görür, anlar. Meselâ AKP iktidar olduğu günden beri Türkiye'nin ekonomisi büyüdü, milli gelir arttı. Peki bu büyümeden işçilerin payına ne düştü? Sorunun cevabını şöyle verelim: Asgari ücretli sayısı 6 milyona ulaştı, asgari ücret sefalet ücreti olarak kaldı, işçilerin alım gücü düştü, iş saatleri uzadı, emeklilik yaşı arttırıldı, işsizlik büyüdü, taşeronlaştırma ve kural dışı çalışma aldı başını gitti, iş kazaları sıçramalı bir şekilde arttı ve iş cinayetleri 15 bin işçinin canını aldı. Yani büyüyen yalnızca sermaye oldu.

Devletin tepesindekiler, patronlar ve sermaye medyası ikide bir "ülke çıkarları" demekten çok hoşlanıyorlar. Böylece **kendi çıkarlarını "ülke çıkarları" adı altında gizlemek istiyorlar.** Meselâ ABD emperyalizmi Irak'ı işgal ettiği zaman "ülke çıkarları bunu gerektiriyor" demişti. ABD güya Irak'a "özgürlük ve demokrasi" götürecekti! Savaş yüz binlerce Iraklı emekçinin ve binlerce yoksul ABD'li askerin canını aldı; kazanan ise silah ve petrol şirketleri oldu.

Türkiye'nin Suriye'ye müdahalesi, ABD'nin Irak'a müdahalesinden farklı olmayacak. **Böyle bir savaş haksız ve emperyalist bir savaştır.** Bu savaş işçilerin çıkarına değildir, bu savaş işçilerin savaşı değildir. Türk Kürt demeden tüm işçiler-emekçiler olarak birleşelim; AKP'nin ve egemenlerin emperyalist emellerine, savaş planlarına ve savaş hükümetine geçit vermeyelim! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği diyelim! ■

Türkiye'nin İşçi Hakları Karnesi: AKP-Sermaye El Ele

Bursa'da başlayıp birçok kente yayılan metal direnişleri, Türk Metal'in baskı ve dayatmalarına karşı işçilerde yıllardır biriken öfkenin bir sonucudur. Birçok büyük fabrikada işçiler Türk Metal'i sırtlarından attılar, yeni temsilcilerinin tanınması ve kimsenin işten çıkarılmaması talepleriyle üretimi durdurdular. Patronların verdiği sözler üzerine işçilerin eylemleri sona erdi. Ancak patronlar sözlerinde durmadılar ve fabrikaların çoğunda yüzlerce işçiyi işten çıkarmaya giriştiler. İşçiler anayasal bir hak olan sendika seçme özgürlüğünü kullanmak istedikleri için baskılara, saldırılara maruz kalıyorlar.

Türkiye'de işçiler benzer hak ihlalleriyle çok sık karşılaşılıyorlar. **İşçi hakları sermaye hükümeti tarafından her fırsatta kırılıyor.** Gelişmiş ülkelerde, Ortadoğu ülkelerinde, Asya'da, Afrika'da ve dünyanın genelinde işçi sınıfı benzer hak ihlallerine maruz kalıyor. Ve bu ihlaller her geçen gün artıyor. Uluslararası İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ITUC), 141 ülkede işçi haklarına yönelik hak ihlallerini gözler önüne seren bir rapor yayınladı. "Küresel İşçi Hakları Endeksi" adlı raporda, ülkeler, sendikal, haklarına yönelik ihlallere, sendikacılara ve mücadele eden işçilere yönelik saldırılara göre değerlendirildi.

141 ülke işçi hakları bakımından en iyiden en kötüye doğru 5 kategoriye ayrıldı. İşçi haklarının en iyi durumda olduğu birkaç ülkede bile, ekonomik kriz gerekçesiyle hak gasplarının giderek arttığına dikkat çekiliyor.

Rapor Türkiye'yi en kötü durumdaki ülkelerin yer aldığı beşinci kategoride, yani "**hakların garantisinin bulunmadığı ülkeler**" arasında gösteriyor. Türkiye, işçiye verilen değer bakımından Cezayir, Bangladeş, Mısır, İran, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerle aynı basamağı paylaşıyor. Raporla çeşitli ülkelerde meydana gelen hak ihlallerine dair örnekler de veriliyor. Türkiye'de işçi haklarına dair yasal düzenlemeler yapılmış olsa da bunlar patronlar lehine uygulanıyor. Grev ve sendika seçme özgürlükleri fiilen gasp ediliyor. Yakın zamanda gerçekleşen ve bir kısmı söz konusu raporda da yer alan bazı hak gaspları şöyle;

- Süttaş işçilerinin direnişine polis müdahale etti, TÜSİAD başkanı da olan patron, eylem alanına gübre döktü.
- Bakanlar kurulu kararıyla birçok grev yasaklandı. Şişecam, Pirelli, Petlas, Erdemir Madencilik, THY, metal grevleri... Son 15 yılda 10 grev yasaklandı.
- Sendikalaşmak isteyen işçiler birçok işyerinde işten

çıkarıldı: Deva İlaç, Kampana Deri, Maltepe Üniversitesi Hastanesi, Punto Deri, MT Reklam, Ülker, TÜVTÜRK, Serapool...

- Anayasal bir hak olduğu halde metal işçilerinin sendika seçme özgürlükleri engelleniyor, kendi seçtikleri temsilciler birçok işyerinde tanınmadı.
- 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak isteyen sendikalar polis şiddetiyle engellendi.

İş saatleri arttırılıyor, çalışma koşulları ağırlaştırılıyor, bir işçiye birkaç işçinin yapabileceği işler yaptırılıyor. Artan iş saatlerine ve iş temposuna rağmen ücretler düşürülüyor. İş kazaları, iş cinayetleri, meslek hastalıkları artıyor. Canını dişine takarak çalışan işçi, ailesine ve arkadaşlarına vakit ayıramıyor. Bu sayede patronun kârı daha da artıyor. İşçiye daha da yoksullaşılıyor... Bu kadar çalışmasına, döktüğü alın terine, verdiği emeğe rağmen işçi hakkını istediğinde baskıyla, zorbalıkla karşılaşılıyor. İşçinin hak talebiyle açtığı davalar uzun yıllar sürebiliyor.

Bütün bunlar olurken patronlar sınıfı ve onların çıkarını savunan hükümet, özgürlüklerden bahsedebiliyor. Patronlar doğruları söylemiyorlar. Onların ikiyüzlükleri, işçi mücadeleye başladığında ortaya çıkıyor. Baskı araçlarını devreye sokuyorlar, karalama kampanyası yürütüyorlar ve mücadeleyi engellemeye çalışıyorlar. Yasaları bile tanımıyorlar. Sermaye hükümetleri, **yasayla tanınan grev hakkını uyduruk gerekçelerle yasaklayabiliyorlar.**

Türkiye işçi sınıfı, her geçen gün daha da kötüye giden haklarını korumak ve geliştirmek için örgütlenmek zorundadır. Sermaye sınıfı sömürü düzenini bütün dünyada korumaya çalışıyor. Bütün ülkelerde baskılar arttırılıyor, işçileri bölmek için her yolu deniyorlar. Çünkü işçilerin birlik olmasını istemiyorlar. Çünkü **işçiler birlik olursa, sadece Türkiye'de değil bütün dünyada patronların karşısına dikilecekler!** ■

Bu İşçi Dünkü İşçi Değil!

Metal işçilerinin, patron uşağı Türk Metal'den istifaları ve metal patronlarının örgütü MESS'e karşı mücadelesi sürüyor. Patronlar ile işçiler arasında mücadele şu gerçeği de gözler önüne seriyor. İşçiler daha örgütlü ve daha kararlı davrandıkları zaman patronlar geri adım atmak zorunda kalıyorlar. Gebze'deki ZF Sachs, Bursa'daki Renault ve Ankara'daki ORS, Trakya'daki EGO buna örnektir. Ama tereddütler başlayıp örgütlülük zayıfladığı ve kararlı duruş sergilenemediği zaman, pusuda bekleyen MESS ve Türk Metal çetesi saldırıya geçiyor. Nitekim Tofaş işçileri kararlı duruşlarını sürdürmedikleri için Koç Grubu saldırıya geçti ve 250 işçiyi işten çıkardı. Aynı Koç: Ford Otosan, Türk Traktör ve Arçelik'te de işçileri işten atarak mücadeleyi bastırmaya çalışıyor.

Metal işçilerinin mücadelesi diğer sektörlerden işçileri de etkiliyor. Birçok sektörde işçiler hakları için greve ve direnişlerini sürdürüyorlar.

ZF Sachs'ta zafer mücadele eden işçilerin oldu

Gebze'de bulunan ZF Sachs'ta Türk Metal'den istifa eden işçiler, seçtikleri temsilcilerin tanınmaması ve baskıların arttırılması üzerine üretimi durdurarak 25 Haziranda direnişe geçtiler. ZF işvereninin verdiği sözleri tutmaması işçiler arasında büyük bir öfkeye neden oldu ve gece vardiyası ile gündüz vardiyası birleşerek üretimi durdurdular. Diğer vardiyadaki işçiler de işyeri önüne gelerek içerideki arkadaşlarına destek verdiler. İşçilerin iki gün süren kararlı mücadelesi sonuç verdi ve ZF patronu işçilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı. Buna göre, işçilerin temsilcileri kabul edilecek, Türk Metal'in temsilcilik odası taşınacak, işçilere baskı yapılmayacak ve hiçbir işçi bu eylemlerden ötürü işten atılmayacak. İşçiler, ayrıca MESS'in açıkladığı 3500 liralık ek ödemelerin dışında, Ramazan Bayramında 250, Kurban Bayramında 250 ve yılbaşında 250 lira alacaklar. Ödemeler 2017'ye kadar devam edecek.

OPSAN işçilerinin mücadelesi

Gebze'de üretim yapan OPSAN'da çalışan işçiler, Türk Metal'den kurtulmak istedikleri ve ayrıca MESS'in açıkladığı ek ödeneği talep ettikleri için işten atıldılar. Bunun üzerine fabrikada üretim durdu. Patron, Türk Metal çetesini fabrika

bahçesine sokarak işçilere gözdağı vermeye çalıştı. Baskılara rağmen işçiler geri adım atmadı. Bir taraftan direnen işçiler, öte taraftan da hızlı bir şekilde Türk Metal'den istifa ettiler. Üçüncü gün yapılan görüşmelerde işçilerin talepleri kabul edildi. İşçiler, atılan arkadaşlarını ise ne yazık ki işe aldirmayı başaramadılar, ancak atılan işçilerin de ek ödemelerden yararlanmasını kabul ettirdiler.

Türk Metal'den istifa eden işçiler Birleşik Metal-İş'e geçmeye başladılar. Ancak patron-Türk Metal oyunu sürüyor, baskı altına alınan işçilerin iradesi kırılmak isteniyor.

ORS işçileri patronu uyarıyor

Ankara Polatlı'daki ORS fabrikasında çalışan işçiler, 9 Haziranda Türk Metal'den istifa ederek kendi temsilcilerini seçmişlerdi. Ancak patronun, bu temsilcileri tanımayacağını açıklaması üzerine işçiler iş durdur-

muş ve bir günlük grevin sonunda taleplerini kabul ettirmeyi başarmışlardı. Aradan geçen zamana rağmen ORS patronu sözlerini tutmadı. 4 Haziranda yapması gereken ödemeyi 9 Temmuzta erteledi. Bunun üzerine işçiler 7 Temmuzda tepkilerini ortaya koydular, gece vardiyasında fabrika içinde alkış ve yürüyüşlerle tepkilerini dile getirdiler. Patronu uyaran işçiler, verilen sözler tutulmazsa yeniden iş durduracaklarını ifade ediyorlar.

Arçelik LG işçileri boyun eğmiyor, mücadele sürüyor

Gebze'de Türk Metal'den istifa eden ve MESS'in dayatmalarına karşı mücadele veren adreslerden biri de Arçelik LG fabrikası. İşçiler, Türk Metal'den istifa ettikten sonra, fabrika genel müdürünün söz vermesi üzerine işbaşı yapmışlardı. Ancak işçilerin temsilcileri tanınmadığı gibi yoğun baskı ve mobbing uygulan-

di. Bunun üzerine işçiler, üretimden gelen güçlerini kullandılar ve 2 Temmuzda işi durdurdular. İşçilerin talepleri şunlardı: Temsilciler tanınsın, Türk Metal gitsin, baskılar son bulsun ve eylemlerden dolayı kimse işten atılmasın. Ama Arçelik işvereni yani Koç, işçilerin bu taleplerini kabul etmedi. Çünkü Koç ve patronlar, işçilerin mücadele ederek taleplerini kabul ettirmesini ve kendilerine güvenlerinin artmasını istemiyorlar.

Direnişin dördüncü günü olan 5 Temmuzda ÜİD-DER, ZF Sachs, Opsan, SeraPool işçileri LG işçilerini ziyaret ettiler. Sınıf dayanışmasının güzel bir örneği yaşandı. ÜİD-DER Müzik Grubu, metal işçileri için uyarladığı ezgileri seslendirdi. Direniş alanı halay ve horonlarla şenlendi, coşku doruğa çıktı. Lakin işçilerin birliğini ve dayanışmasını hazmedemeyen Arçelik yönetimi, polisi harekete geçirerek iftara dakikalar kala işçileri zorla fabrikadan çıkarmaya başladı. Dayanışmaya gelen işçiler ile polis zoruyla fabrikadan çıkartılan işçiler dakikalarca sloganlarla bu durumu protesto ettiler. İftarı işyeri önünde açan işçiler direnişe devam kararı aldılar.

Arçelik yönetimi, direnişteki işçiler ile içerideki işçilerin bağıni kesmek için girişteki turnikeleri brandayla kapattı. İçerdeki işçilere vardiya giriş ve çıkışlarında mücadeleyi sürdürme çağrısı yapan direnişçi işçilerin iradesi polis baskısıyla kırılmak isteniyor. Yasaları çiğneyen Arçelik patronu, işçilerin üzerine yürüyen polis, ama ifadeye çağrılan işçiler! Ancak zorluklara göğüs geren Arçelik LG işçileri, baskılara boyun eğmiyor ve mücadelelerini sürdürüyorlar. Tüm sınıf kardeşlerine de dayanışma çağrısı yapıyorlar.

İşten atılan Enpay işçileri direnişe geçti

Türk Metal'den istifa ettikten sonra Birleşik Metal-İş'e üye olan Enpay işçilerinden 15'i işten atıldı. İşçilerin özgürce sendika seçme hakkını hazmedemeyen Enpay işvereni, öncülerini

işten atarak işçilerin birliğini ve moralini çökertmek istiyor. İşçiler, işe giriş çıkışlarda protesto eylemleri yaparak arkadaşlarına sahip çıkıyorlar. Türk Metal çetesi ise, işçilere saldırarak onları yıldırıma çalışıyor. 13 Temmuzda işyeri önündeki direnişçilere saldıran bu çete, bir işçiyi yaraladı. Akşam çıkışında arkadaşlarına sahip çıkan işçiler, Türk Metal'i protesto ettiler ve İzmit'e doğru yürüyüşe geçtiler.

Türk Metal'in ve Enpay patronunun saldırılarına anladıkları dilden cevap vermek gerekiyor ki cesaret bulup işçilere yeniden saldıramasınlar. Enpay işçisi daha önce üretimden gelen gücünü kullanarak ne yapılması gerektiğini ortaya koydu. Bir kez daha bu gücünü göstermekten çekinmeyecektir.

SeraPool Direnişi Devam ediyor

Artan baskılara, ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı DİSK/Cam Keramik-İş'te örgütlenen SeraPool işçileri, hakları için üretimi durdurmuş ve günlerce direnişlerini fabrika içinde sürdürmüşlerdi. Ancak işveren polisi devreye soktu ve işçiler dışarı çıkartıldı. Dışarıda da haklı mücadelelerine devam eden işçilerin haklarını vermeyen patron, utanmadan "yasadışı grev yapma ve işvereni zarara uğratma" gerekçesiyle işçilere tazminat davası açtı. Polis baskısına ve patronun tehditlerine aldırmayan işçiler, işlerine sendikalı olarak dönmekte kararlı. Direnişçi işçilere, Arçelik LG'de ve Çan Ortak'ta direnişte olan işçiler dayanışma ziyaretinde bulunarak destek verdiler. Çoğunluğunu kadınların oluşturduğu işçiler, şimdiden çok deneyim kazandıklarını söylüyorlar.

HEMA işçileri kazandılar

Bartın'da HEMA işçileri, maden işçilerine tanınan hakların kendilerine verilmesi talebiyle 6 Temmuzda üretimi durdurarak direnişe geçtiler. Ücretlerinin en az iki asgari ücret düzeyine yükseltilmesini isteyen işçiler,

10 Temmuzda taleplerini kabul ettirmeyi başardılar.

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) yöneticileri ile HEMA A.Ş. yöneticileri arasında yapılan görüşmenin ardından, işçilerin talebinin kabul edildiği duyuruldu. Anlaşmayla birlikte maden ocağında çalışan HEMA A.Ş. işçilerinin yanı sıra DENFA A.Ş. adlı taşeron şirkete bağlı çalışan işçilerin de ücretleri 2 asgari ücret düzeyine çıkarıldı. GMİS, anlaşmaya dair internet sitesinde yaptığı açıklamada, anlaşmanın 11 Temmuzda imza altına alındığını belirtti.

Taşkömürü ve linyit işletmelerinde çalışan maden işçilerinin ücretlerinin 2 asgari ücretten az olamayacağına dair yasal düzenleme 11 Eylül 2014'te yapılmıştı. Bu nedenle maden işçilerinin geriye dönük biriken 9 aylık alacakları da ödenecek. Yine protokole göre, hiçbir işçi, yapılan eyleme katılmak veya destek vermek nedeniyle mağdur edilmeyecek. HEMA işçileri, 5 gün kararlilikla devam ettirdikleri mücadele sonucunda elde ettikleri kazanımı davul zurna eşliğinde kutladılar.

Çan Ortak'ta direnişi kırma girişimleri

Çan Ortak'ta sendikalaşma mücadelesi yürüttükleri için işten çıkarılan işçilerin direnişi, patronun baskılarına ve ayak oyunlarına rağmen devam ediyor. Patron, Petrol-İş üyesi işçiler hakkında asılsız iddialarla, yalan beyanlarla savcılığa suç duyurusunda bulundu. 9 işçi, patronun bu girişimi üzerine polis karakolunda ifade verdiler. Patron, direnişçi işçilerin içeride çalışan işçilerin ve işyerinin güvenliğini tehdit ettiklerini iddia ediyor. İşçiler karakolda verdikleri ifadeye, bu iddiaların gerçeklerle hiçbir alakası olmadığını belirttiler. Direnişçi işçiler, Çan Ortak-Norm Patronu Celal Öğütoğulları'nın işçilerin anayasal haklarına saygı duyması gerektiğini ve işe geri alınmaya kadar direnişe devam edeceklerini belirttiler. ■

Arçelik LG'de Kadın İşçiler Anlatıyor

Türk Metal'den istifa ederek talepleri için mücadele eden Arçelik LG işçileri, artan baskılara karşı fabrikada onurlu bir mücadele yürüttüler. 5 Temmuz akşamı çevik kuvvet polisi eşliğinde fabrikadan çıkarılan işçiler, fabrika önünde mücadelelerine devam ediyorlar. Kadın işçiler bu mücadelenin en önünde yer alıyorlar. Bu ay, *Emekçi Kadın* köşesini mücadeleciler kadın işçilere ayırdık.

Öncelikle UID-DER Kadın Komitesi adına direnişinizi selamlıyoruz. Bu mücadeleye nasıl başladınız?

1. Kadrolu işçi: Ortada bir haksızlık olduğu için direnişe başladık. Yıllardan beri bir sömürü içerisindeyiz. Türk Metal denilen sendikaya bir günlük yevmiyemiz kesiliyor, en az 50 lira. Ama bu haksızlık, çoluğun çocuğun hakkı. Hem vicdanen hem dinen bir haksızlık olduğunu düşünüyordum. Dinimiz de bunu söylüyor “nerede bir haksızlık varsa orada dik dur.”

1. Sözleşmeli işçi: Ben LG'de 4 aydır çalışıyorum. Önceleri benim için herhangi bir fabrika olacak, birkaç ay sözleşmeli olarak çalışıp gideceğim diye düşünüyordum. Fakat daha bir ay dolmadan iş arkadaşlarıma çok alıştım. Buradaki sıkıntıları, 10 yıllık işçinin ne kadar düşük maaş aldığını gördüm. Ben daha önce de Türk Metal'in olduğu bir fabrikada çalışmışım ve o zaman da üye olmam dayatılmıştı. O zaman tanımışım Türk Metal'in gerçek yüzünü. LG'de benzer şeyleri görünce bu duruma sessiz kalmadım ve arkadaşlarımla yanında olmayı tercih ettim.

Aileleriniz verdiğiniz mücadeleyi nasıl karşıladı?

2. Kadrolu işçi: Bu haklı bir dava. Ben kadın-erkek tüm işçilerle 8 sene beraber çalıştım. 8 sene boyunca aynı sofrada yemek yedik, gece vardiyalarında birlikte çalıştık. Biz burada haksızlığa karşı mücadele ettik. Eşim de bu süreçte sonuna kadar arkamda oldu. “Gidebildiğin yere kadar devam et” dedi.

2. Sözleşmeli işçi: Dayım Türk Metal üyesi bir işçi. Beni aradı, durumu sordu ve “birlikteliğinizi bozmayın, Allah yardımcınız olsun” dedi. Bu bana çok büyük bir moral oldu. Annem endişeliydi hiç böyle bir şeyle karşılaşmadığı için. Abimle aynı fabrikada çalışıyoruz. Birlikte girdik bu yola, birlikte direndik.

Bu mücadele sizlere neler kazandırdı?

1. Kadrolu işçi: Türk Metal tarafından yıllardan beri baskı altındaydık. Allah razı olsun ki, Bursa'daki ateş yandı. Oradan bir cesaret aldık. Ve biz de burada ateşi körükledik. İlerde yeğenlerim bana sorduğunda, “teyze, LG'de direniş olmuş. Sen o zaman ne yaptın?” dediklerinde, “aslanlar gibi içerde de direndim, dışarıda da direndim” diyeceğim.

2. Kadrolu işçi: Bu mücadeleleri yaşadığım ve gör-

düğüm için çok şanslıyım. Bana ilerde çocuğum “anne sen daha ben üç yaşındayken, ne mücadeleler vermişsin, ne güzel şeyler yapmışsın” diyecek diye düşünüyorum.

2. Sözleşmeli işçi: İş arkadaşlarımla işe başladığım günden bu yana bana her konuda yardımcı oldular. Birlik, beraberlik içerisindeydik. “Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyemezdim. İçim çok rahat. Çevik kuvvet bizleri fabrika dışına atarken bu durum bizi olumsuz olarak hiç etkilemedi. Mutluluktan ağladım, çok güzeldi. Çünkü bu birlik beraberliği görmek çok güzel. Günlük yaşantımda dost bildiğim çok yoktur. Ama burada dostluk ve arkadaşlığı gördüm.

Kadın işçi kardeşlerimize mücadeleciler kadınlar olarak neler söylemek istersiniz?

1. Kadrolu işçi: Biz farklı memleketlerin, farklı kültürlerin, farklı mezheplerin insanlarıyız. Bu ekmek davası. Kimsenin dinine, ırkına, cinsiyetine bakılmıyor. İşin özü de bu. Mücadele edin, mücadele eden tüm işçiler haklarını alırlar.

2. Sözleşmeli işçi: Vicdanlarını dinlesinler. Haksızlığın karşısında suskun kalanlar dilsiz şeytandır. Birlikte olursak daha bir güçlü oluyoruz. Dünyaya bile kafa tutabiliriz. Artık ben kendimde bu gücü hissediyorum.

1. Sözleşmeli işçi: Ben çocuklarımla okul törenlerinde hiç yanlarında olamadım. Çünkü amirlerim izin vermediler. Biz kadınlar hep fedakârlık ediyoruz. Çocuklarımızı varlıkla yokluk arasında idare etmek zorundayız. Biz aslında kadınlar olarak zaten hayatın içinde çok büyük bir mücadele veriyoruz. O yüzden mücadeleye alışkınız. Mücadelemizi birazcık da kendimiz için yapalım. Bunca çabanın da bir amacı olmalı.

2. Kadrolu işçi: Bugün metal işçilerinin toplu sözleşmesi 3 yıla çıkarıldı. Biz eğer bugün 3 yıllık sözleşmeye sesimizi çıkarmazsak, yarın 5 yıla çıkar, 6 yıla çıkar. İlerde çocuğum bana, “anne keşke zamanında bunları kabul etmeyip mücadele etseydiniz” dediğinde benim verecek cevabım olsun. Çocuğuma ben, “1500 liranın kölesi oldum, işten atılmaktan korktum, senin için sustum” demek istemiyorum. Eşimizden, ailemizden, çocuğumuzdan, kendimizden çalıp patronlara verdiğimiz her şey için mücadele edelim. ■

Dünyadan Grev Haberleri

İngiltere'de metro işçileri grevi

İngiltere'nin başkenti Londra'da metro işçileri, 9 Temmuzda bir günlük greve çıktı. Londra metrosunun Eylül ayından itibaren hafta sonları dahil 24 saat hizmet vermeye başlayacak olması nedeniyle daha ağır bir iş yüküyle karşı karşıya kalacak olan işçiler, ücret artışı ve yeni gece hizmeti uygulamalarında oluşacak ücret kaybının önlenmesi gibi taleplerinin karşılanmaması sebebiyle greve gittiler. İşçiler ayrıca 800 işçinin işten atılmasını ve kötü çalışma koşullarını protesto ediyorlar. İşçiler, az sayıda işçiyle yapılması planlanan ulaşımın yolcular açısından da risk taşıdığını belirtiyorlar.

Metro işçilerini temsil eden dört sendikanın ortak karar almasıyla istasyonlar açılmadı, hiçbir tren çalışmadı. İşçiler örgütlü hareket ederek patronlara iyi bir yanıt verdiler. Her gün yaklaşık 4 milyon insanın metroyla yolculuk yaptığı Londra'da, trafikte tam bir karmaşa yaşandı. Metroların çalışmaması sebebiyle yolcular otobüslere, taksilere yöneldi, pek çok insan ise yürüyerek ya da bisikletlerle işe gitti. Bu grev, bir kez daha işçilerin gücünü ortaya koydu.

Alman posta işçilerinin grevi kazanımla sonuçlandı

Almanya'da Deutsche Post'ta çalışan 140 bin sözleşmeli posta işçisinin 4 haftalık grevi şirket ile Ver.di Sendikası arasında sağlanan anlaşmanın ardından sona erdi. İşçiler, son birkaç ayda ücretlerinin arttırılması talebiyle bir dizi grev gerçekleştirdiler. Son grevlerini 1 ay boyunca sürdüren işçiler ve bağlı oldukları Ver.di sendikası şirkete geri adım attırmayı başardı. Deutsche Post, işçilere 2015 yılı için bir defaya mahsus olmak üzere 400 avro verecek, işçi ücretlerine ise 2016 için %2, 2017 için %1,7 oranında zam yapacak.

Ver.di, sözleşmeli işçilerin de Deutsche Post'a bağlı işçilerin toplu sözleşmesine göre ücretlendirilmesini, bu

sene bir defaya mahsus 500 avro ödenmesini, gelecek yıl için de %2,7 oranında ücret artışı talep etmişti. Şirket işçilerin taleplerini kısmen karşılamış oldu.

Kenya'da liman işçileri grevi

Doğu Afrika'nın en büyük limanının bulunduğu Mombasa'da 5 bin işçi 1 Temmuzda iki günlük greve çıktı. İşçiler hükümetin ulusal sağlık sigortası programı için yapılan yüksek kesintileri ve ücretlerin zamanında ödenmemesini protesto ettiler.

Somali, Uganda, Kongo gibi ülkelerin ithalat mallarının ulaşımının sağlandığı liman, 2 günlük grev sonucu 2 milyon dolar zarara uğradı. 2500 konteynır limanda kaldı. Grev sonrasında 28 öncü işçi işten atıldı. Fakat işçiler eylemler gerçekleştirerek arkadaşlarına sahip çıktılar.

Güney Afrika'da Huguenot Tünel işçilerinin grevi devam ediyor

Güney Afrika'da tünel işçileri, 25 Haziranda greve çıktılar. Riskli koşullarda tehlikeli madde taşımacılığı yapan işçiler, ücretlerinin arttırılmasını ve iş koşullarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. Güney Afrika Taşıma ve Birleşik İşçi Sendikası (Satawu), patronun işçilerin taleplerini kabul etmediğini, bu nedenle de greve devam edeceklerini belirtiyor.

İşçiler, 400 rand (G. Afrika para birimi) ücret artışı talep ederken, patron 305 rand teklif ediyor. Ayrıca sendika, işçilere tehlikeli koşullarda çalıştıkları için aylık 200 rand ödenek ayrılmasını talep ediyor. Şoförler bu ödenekten yararlanırken, eskortluk yapan işçiler faydalanamıyor. Sendikanın talepleri arasında, tıbbi yardımın sağlanması da var. İşçiler, çalışma ortamı nedeniyle duman soluyorlar ve hiçbir sağlık önlemi alınmıyor. Huguenot Tüneli işçileri, tünel önünde eylemlerini sürdürüyorlar. İşçi temsilcileri, işi tamamen durduklarını ve talepleri kabul edilinceye kadar greve devam edeceklerini söylüyorlar. ■

Metal İşçisi Boyun E

Birlik ol ve kendi gücüne güven!

Onlarca otomotiv ve metal fabrikasında üretimden gelen güçlerini kullanarak Türk Metal'den istifa eden ve MESS dayatmalarına karşı taleplerini yükselten işçilerin mücadelesi devam ediyor. Bitti denilen yerde mücadele yeniden canlanıyor, söndü denilen yangın yeniden alevleniyor. Çünkü işçiler, on yıllardır kendilerini satan gangster Türk Metal çetesine ve azılı işçi düşmanı MESS'in dayatmalarına çok öfkeli. Yılların öfke birikimi açığa çıkıyor.

Bu süreçte pek çok işyeri Türk Metal'den

tamamen temizlendi. Bursa'da metaldeki fırtınanın fitilini ilk ateşleyen Renault işçileri, tüm metal işçilerine cesaret verdiler. Arkadaşları işten atıldığında ve talepleri karşılanmadığında üretimi durdurdular, böylece diğer işçilere de örnek oldular. Haksızlıklara karşı hep birlikte mücadele etmenin ve bu mücadele sayesinde oluşan birliği korumanın yolunu gösterdiler. "Birlik ol ve kendi gücüne güven" dediler. Bir diğer güzel örnek Polatlı'da yaşandı. ORS işçileri, hem Türk Metal'den kurtuldular hem de atılan işçi arkadaşlarına sahip çıktılar. 1600 işçi tek yürek, tek yumruk oldu ve işçiyi pervasızca sömürmek isteyen patrona, işbirlikçi çeteye

verilmesi gereken cevabı verdi. Gebze'de ise metal işçilerinin mücadele bayrağını ilk olarak ZF Sachs işçileri dalgalandırdı. Eylemlerinin her anında birliklerini ve kararlılıklarını tereddütsüz yansıtan ZF Sachs işçileri, patronların oyunlarını boşa çıkardılar. ZF Sachs yönetimi işçilerin gücünü defalarca sınıdı ve defalarca aynı yanıtı aldı. Bu örnekler de gösteriyor ki, işçiler mücadele için hazırlık yaptıklarında ve birlik olduklarında kazanırlar. Sözünü ettiğimiz fabrikaların ortak özelliği işçilerin kararsızlığa, dağınkılığa geçit vermemeleridir. Her durumda birbirlerine sahip çıkmaları, tek vücut gibi davranmalarıdır. ■

Buz kırıldı, yol açıldı!

Patronlar sınıfı, 35 yıl önce işçilerin birliğini ezmek, örgütlerini dağıtmak için 12 Eylül darbesini tezgâhladı. Sadece onların sermayesini büyütme için çalışacak, her şeye boyun eğecek işçiler istiyorlardı. Türk Metal onların sağ kolu olacak, sanayinin lokomotifini metal sektöründe işçilere göz açtırmayacaktı. Bu planlar tıkr tıkr işledi. İşçiler makinenin bir parçası yerine konuldu. İnsan olduklarını unutmaları istendi. Geçmişte elde ettikleri kazanımlar da tıpkı hafızaları gibi silindi. İşçiler geçmişin tüm deneyimlerini unuttular. Bugüne göre çok daha gelişkin olan ekonomik ve sosyal haklarını,

mücadeleci sendikalarıyla birlikte elde ettikleri demokratik haklarını kaybettiler. İşçiler için büyük kayıplar, yıkımlar getiren bu karanlık yıllar, patronlara daha fazla kâr ve daha büyük servetler kazandırdı. On yıllardır iyice pervasızlaşan patronlar, metal işçilerinin eylemleriyle neye uğradıklarını şaşırıyorlar.

İşte metal işçilerinin eylemlerinin büyük önemi buradadır. İşçiler uzun yıllardır ilk defa böyle bir mücadele deneyimi yaşıyorlar. Üretimden gelen güçlerini kullanarak biat ve körü körüne sadakat bekleyen patronlardan hesap soruyorlar. Sömürü düzeninin sahiplerine "yeter artık" diyorlar. Satılmış Türk Metal yüzünden metal işçilerinin kaderi patronların iki dudağı arasındayken şimdi durum bambaşka.

ğmiyor, Eğmeyecek!

Ders çıkar, güçlenerek ilerle!

Metal işçilerinin mücadelesi daha şimdi-
den kazanımlarla doludur ve dalga yeni-
den yükselecektir. İşçiler daha yolun başın-
da olduklarını biliyorlar. Şimdi bu mücadele
içinde yaptıkları hatalardan dersler çıkar-
maya girişiyorlar. Dostun ve düşmanın kim
olduğunu öğreniyorlar. Kimlerin kendilerini
desteklediğini, kimlerin zihinlerini önyargı-
larla doldurduğunu görmeye başlıyorlar.

Türk Traktör fabrikasında patron, işçi-
lere taleplerini karşılayacağı sözü verdiği
halde öncü işçileri işten çıkardı. Bu durum
diğer fabrikalardaki işçilerin deneyimi haline
geldi. Patronların verdiği hiçbir söze güven
olmayacağını anlayan işçiler, patronları pro-
tokol imzalamaya zorladılar. TOFAŞ işçileri,
eylemlerini ve seslerini duyurmaman medya-
nın gerçekte patronlar sınıfına hizmet ettiği-
ni kendi deneyimleriyle gördüler. Medyayı
protesto ve teşhir ettiler. Arçelik LG işçileri,
haksızlığa uğradıkları halde, sendikal özgür-
lükler yasalarca tanındığı halde polis zoruyla

fabrika dışına çıkarıldılar. Polisin gerçekte
kime hizmet ettiğini görmüş oldular.

Metal işçileri, ne kadar birlik olurlarsa o
kadar güçlü olacaklarını, ne kadar dağınık
olurlarsa o kadar büyük bedeller ödeyecek-
lerini anlamaya başlıyorlar. İşte tüm bunlar,
çıkarılması gereken temel derslere ışık tutu-
yor. Metal işçileri moral bozmak, yılgınlığa
kapılmak yerine bu derslere odaklanmalılar.
Bunu yaptıkları ölçüde gelecek fırtınanın
daha büyük olacağı ve bu fırtınanın patron-
lar sınıfını daha şiddetle sarsacağı açıktır. ■

Metal işçilerinin elleri MESS'in ve Türk Metal çetesinin yakasında. On binlerce işçi elini taşın altına birlikte soktu ve patron sopası Türk Metal'i işçi sınıfının başından def etme kavgasına girişti.

Metal işçisinin kanını emen MESS işçilere para dağıtmaya girişti. İşçi gardiyanı Türk Metal ise artık daha demokratik olacağına dair yemin billâh etmeye başladı. Para dağıtmaya, işçilere kendi temsilcilerini seçme hakkı tanımaya hazır olduğunu ilan etti. Bu yalanlara karnımız tok! İşte bu tablo, moral bozmaya, yılgınlığa kapılmaya gerek olmadığını açıkça gösteriyor. Tek tek işyerlerinde ne yaşanmış olursa olsun işçiler bu mücadelede yenilen tarafta değiller.

Metal işçilerinin ve onları takip eden diğer sektörlerden işçile-

rin hayatlarında yeni bir sayfa açılıyor. İşçiler hem hak elde etmenin yollarını öğreniyorlar hem de haksızlıklara karşı birlikte baş kaldırmanın onurunu yaşıyorlar. Bir sınıfın parçası olduklarını, tek başına kurtuluşun olmadığını anlamaya başlıyorlar. Bu nedenle patronların saldırılarını da, bu saldırılar karşısında geçici geri çekilmeler de işçilerin moralini bozmamalıdır. Asıl kazanım, bu mücadeleler sayesinde işçilerin geçmişin mücadele deneyimlerini öğrenmesi, patronların nasıl bir sınıf olduğunu görmesi, medyanın ve polisin patronlara nasıl hizmet ettiğini kavramasıdır. Kendi güçlerinin farkına varan işçiler, kimin dost kimin düşman olduğunu gördüler. ■

Stajyer Öğrenci Sömürüsüne Son!

■ Sefaköy'den bir meslek lisesi öğrencisi

Stajyer sömürüsü, okulların kapanmasını da dinlemeden tam gaz devam ediyor. Binlerce öğrenci yaz stajına başladı. Patronlar da ucuz işgücü, her işe koşturulacak kişiler olarak gördükleri öğrencilere kavuştular.

Uygulamalı eğitim adı verilen ve usta öğretici nezaretinde pratik eğitim görülmesi gereken bu süreçte, her türlü sorumluluk ve iş stajyerlerin başına yıkılıyor. Yeri geldiğinde çay servisinden temizliğe, meslek dışı tüm angaryalar üstümüze yüklenirken, yeri geldiğinde de tam anlamıyla eğitim almadan makine başına gönderiliyoruz. Tüm bunların karşılığında aldığımız ücret aynı işleri yaptığımız diğer işçilerle aynı olmuyor. Yasalara göre 20 kişinin altında işçinin çalıştığı işletmelerde asgari ücretin %15'i, 20 kişinin üzerinde çalışanın olduğu yerlerde ise asgari ücretin %30'unun stajyer öğrencilere verilmesi gerekmektedir. Hak edilenin zaten oldukça aşağısında olan bu ücreti de alamıyoruz çoğu zaman. Ücretsiz çalışan, hatta staj yapmak için para ödeyen bir sürü stajyer işçi var. Patronlara yük olmamızı istemeyen Milli Eğitim Bakanlığı sağlık sigortamızı üstleniyor. Sigorta girişi yapılmıyor, prim yatırılmıyor.

Uzun çalışma saatlerine uyum sağlamak zorundayız. Patronun isteğine göre staj saatlerimiz dışında da çalışmak durumunda kalıyoruz. Fazla mesailer, hafta sonu mesailerini birbirini takip ediyor staj süresi boyunca. Arkadaşlarımdan birkaçını o gün okul olsa bile "işler çok yoğun" diyerek işyerine çağırdıkları oldu. Bu yoğun tempoda eğitim almadan çalışmak kimi fabrikalarda genç kardeşlerimizin acı bir şekilde iş kazası geçirmesine neden oldu. Örneğin Gebze'de Oğuzhan Çalışkan isimli kardeşimiz Filli Boya fabrikasında staj yaparken elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi. Adını bile bilmediğimiz arkadaşlarımız her gün iş kazalarında yaralanıyor veya

vahim şekillerde hayatını kaybediyor. Sanayi bölgelerine kurulan okullar, okullardan fabrikalara olan yoğun stajyer akışı bu durumun önünü açtıkça açıyor.

Stajyer öğrencilerin örgütlenme, sendikaya üye olma hakları yok. Bizlere dayatılan her koşulu kabul etmek zorunda kalıyoruz. Staj notlarımızı patronlar veriyor. Okul puanlarında büyük etkisi olan bu notlar üzerimizde baskı oluşturuyor. Çalışma koşullarını, ücretleri, işyerlerinde üzerimizde oluşturulan basıncı korkumuzdan, güçsüzlüğümüzden sineye çekiyoruz. Patronlara, gerekli denetimleri yapmayan, bizlere bu koşulları kabul etmemizi telkin eden okul yönetimlerine karşı ses çıkaramıyoruz.

Fakat bu şartları kabul etmek zorunda değiliz, nitelikli eğitim bizim de hakkımızdır. Meslek sahibi olmamız söyledikleri kadar umursanıyorsa eğer, bu yönde adımlar atılmalıdır. Meslek liseleri patronların kazancı açısından değil, bizlerin gerçek eğitimi açısından memleket meselesi olmalıdır. Bunu sağlayabilecek olan ise yalnızca bizlerin birliği ve mücadelesidir. İşçi sınıfı saflarında yerimizi almamızdır. Patronlar bizlere birer lütuf gibi haklarımızı sunmayacak, onların sözcüsü düzen partileri, hükümetler de bizim lehimize yaptırımlarda bulunmayacaklar! Bizler işçi sınıfının bir parçasıyız. Biz de işçi ağabeylerimiz, abalarımız gibi mücadele ederek haklarımızı kazanabiliriz. Sorunlarımızın çözüm yolu örgütlü mücadeledir.

Mücadeleci metal işçileri ve diğer direnişçi işçi büyüklerimiz bize örgütlenmenin, hakkımız için birleşmenin önemini hatırlatıyorlar. ÜİD-DER stajyer işçileri, gençleri stajyer sömürüsüne son vermek için mücadeleye çağırıyor! Bizden büyük işçilerin deneyimlerini öğrenerek, onların tecrübelerinden hareketle bizler de sorunlarımızın çözümleri için kavgaya atılmalıyız. Genç işçiler, stajyerler olarak mücadele örgütümüz ÜİD-DER'in içinde yerimizi almalıyız. ■

Direnişte Dayanışmayı, Kardeşleşmeyi Öğrendik

■ SeraPool'den bir grup işçi

Bugün direnişimizin 9. günü. Geriye dönüp baktığımızda bu 9 gün bile bize çok şey öğretti. Her şeyden önce birbirimize güvenimiz arttı, birbirimizi daha iyi tanımaya başladık. Çalışırken sadece yarım saatlik molamızda birbirimizle doğru düzgün sohbet bile edemiyorduk. İş yoğunluğu ve temposu rekabeti dayatıyordu. Bazen aramızda tartışmalar bile yaşıyorduk. Ama şimdi görüyoruz ki, aslında biz işçiler hepimiz kardeşmişiz.

Direniş bize kardeşleşmeyi, dayanışmayı, fedakârlığı, mücadele etmeyi, hak aramayı öğretti. Birbirimizi dinlemeyi, paylaşmayı öğrendik. Aynı bardaktan su içiyoruz, aynı tabaktan yemek yiyoruz. Gece gündüz buradayız. Yatağımızı, cebimizdeki parayı paylaşıyoruz. Direnişe çık-

madan önceki halimizle bugünkü halimizi kıyaslıyoruz; “iyi ki direnişe çıkmışız” diyoruz. Kendimize güvenimiz arttı. Şu an tek başımıza bile kalsak, direnişe devam ederiz.

Bu süreçte kimin dost, kimin düşman olduğunu öğrendik. Daha önceden hep grevleri televizyondan görürdük. “Ne işleri var? Ekmeklerinin peşinde olacaklarına iş durduruyorlar” diye düşünüyorduk. Hatta servisten geçerken Kimberly Clark işçilerinin grevini gördüğümüzde uzak durmuştuk. Sadece el sallamıştık, nasıl destek olacağımızı bilmiyorduk. Ama şimdi yaşayınca anlıyoruz aslında bunun ekmek kavgası olduğunu. Hakkımızı almak için verilen bir savaşmış. Bundan sonra nerede hakkını arayan bir işçi olsa yanında oluruz.

Dileğimiz işbaşı yaptığımızda da bu birliğin, dayanışmanın devam etmesidir. Tüm işçilerin artık haksızlıklar karşısında susmamasını, hak aramasını istiyoruz. ■

Taşeron Karşı Örgütlü Mücadeleye

■ Tuzla'dan bir cam işçisi

Taşeronluk sistemi o kadar yaygınlaşmış durumdaki, kadrolu işçi olmak artık çok zor. Taşeronun girmediği sektör neredeyse kalmadı. Taşeron çalışma iş güvencesizliği, iş kazaları, meslek hastalıkları, düşük ücretler, uzun iş saatleri demektir. Ben de meşhur otomobil markalarına camların üretildiği bir fabrikada taşeron işçisi olarak çalışıyorum. Bu taşeron şirket yabancı menşeli. Gerek çalıştığımız fabrikanın adını gerekse de taşeronun yabancı olduğunu duyanların yüzlerinde bir tebessüm beliriyor ve “o zaman işiniz Almanya” diyorlar. Böyle düşünmelerini sağlayan sebep ana fabrikanın işçilerinin sendikali olarak çalışmasıdır. Oysa bu durumun bize yararı yok, çünkü biz örgütlü değiliz.

Pek çok sektöre işçi sağlayan bu taşeron şirketin binlerce çalışanı var. Çalıştığımız oto cam firmasının farklı illerdeki fabrikalarında ise yüzlerce işçi çalışıyor. Asgari ücret alıyoruz. Ayrıca performans primi veriliyor. Ay sonunda bu primi tam olarak almak ise neredeyse imkânsız. Mesailere kalmamak, şefine ve kalitecilere karşı gelmek, iş ayakkabısının topuğuna basmak, hedeflenen üretim adedini çıkaramamak, hatalı ürün göndermek priminin kesilmesi anlamına geliyor. Bir ay boyunca düzenli bir şe-

kilde çalışmış olsak dahi o ay içerisinde fabrikada yapılan yenilikler (meselâ fabrikanın bahçesine çim ekilmesi) gerekçesiyle “bütçede açık var” denilerek primlerde kesinti yapılıyor.

8 saat çalışıyoruz. Zorunlu mesailerle birlikte çalışma saatimiz 16 saate kadar çıkabiliyor. Üretim adetlerini yakalamak için makinelerle yarışıyoruz. Camların ağır olması nedeniyle pek çok arkadaşımızda bel fıtığı, boyun fıtığı, bileklerde sinir sıkışması gibi meslek hastalıkları var. İki ya da üç yılda bir işçilere giriş-çıkış yapılıyor. Bu çalışma ve yaşam koşulları birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızın psikolojisini de bozuyor. Pek çok arkadaşımız antidepresan kullanıyor. Pek çok arkadaşımız daha iyi koşullarda iş bulma ümidiyle işten ayrılıyor. Bu sebeple sürekli bir işçi sirkülasyonu yaşıyoruz.

Evet, sorunlarımız çok. Ama çözemeyeceğimiz, aşamayacağımız sorunlar değil! Yeter ki bu sorunları çözmek isteyelim. Biz işçiler çeliğe, metale, cama şekil veriyoruz. Yerin binlerce metre derinliklerine yollar açıyoruz. Yerin yüzlerce metre yükseklerine gökdelenler inşa ediyoruz. Peki, neden bu sorunlarımıza çözüm bulamayalım? Hayata şekil veren bu nasırlı ellerimiz neden birleşmesin? Bu soruyu her birimiz kendimize soralım. Ve sorunlarımızı çözmek için örgütlenip mücadele edelim. ■

Fabrikada Can Pazarı

■ GOSB'den bir kadın metal işçisi

Ben Gebze Organize Sanayi Bölgesinde yer alan bir metal fabrikasında çalışan kadın işçiyim. Dün birilerinin “takdiri ilahi” dediği yürek parçalayan bir duruma tanıklık ettim. Benim gibi bir işçi abim, elini prese kaptırdı ve dört parmağını kaybetti. Etraf kan revan, makinenin içinde parçalanmış parmaklar, gözlerde yaş, ağızlarda vah, vah, vah. O an yapabildiğim tek şey elimi omzuna atıp “dayan abi” demek oldu.

Her işyerinde olduğu gibi, bizim işyerinde de adım başı müdür. Bir tanesi geliyor canıyla cebelleşen adama “bile bile mi yaptın?” diyor. Patronun yeğeni “Hadi bakalım herkes işinin başına” diyor. Birimiz çıkıp da “ulan sen ne diyorsun” diyemiyor. O kadar alışmışız ki kendimizle konuşmaya, içimizden neler söylüyoruz neler.

Akşam iş çıkışı, iş kazası geçiren işçi abimin yanına hastaneye gittim. Ne patron vardı, ne müdür, ne de patronun yeğeni. Sadece ben ve benim gibi işçiler. Patronun ve müdürlerin bu iş kazası ile ilgilenmekten ve kopan parmaklardan daha değerli işleri vardı. Patron ve yöneticileri bu olaydan sonra, olan oldu, bir an önce paçayı nasıl kurtarırız hesabını yaptılar.

Sabah işyerinde bir toplantı yapıldı ve timsah gözyaşları dökülüp geçmiş olsun dilediler bize. İş kazası geçiren arkadaşımız için ne gerekiyorsa yapacaklarını, desteklerini esirgemeyeceklerini söylediler. Araya da şunu sıkıştırdılar: “Aranızda bu konuyu konuşup yorumlar yapmayın. Presin kendisinin indiğini söylüyorsunuz, öyle bir ihtimal yok, olsaydı benim haberim olurdu. Arkadaşımız çok hızlı çalıştığı için acele edip elini kaptırdı.” Bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Tüm bunları biriktiriyoruz. Mazlumun ahı da kanı da yerde kalmayacak.

Bu toplantıdan yaklaşık bir saat sonra bir iş kazası daha yaşandı.

Parmaklarını kaybeden abi de diyor ki, “kaç defa uyardım, pres çift basıyor, bakım yapın dedim. Korkuyordum birine bir şey olacak diye. Oldu, olan bana oldu. Elim gitti, ben ne yapacağım şimdi, nasıl çalışacağım?”

Bu iş kazasına ve kaybedilen parmaklara takdiri ilahi diyebilir miyiz? Hepimiz biliyoruz bunun ne olduğunu. Diyolar ki dikkat etmezseniz elinizi burada bırakır gidersiniz. Bunu söyleyerek tüm suçu işçinin üzerine yıkıyorlar. Sanki hızlı çalışması için bizleri sıkıştıran, işten atmakla tehdit eden onlar değilmiş gibi! Bir de şöyle bakalım; işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri bu kazaları önlemek için değil midir? Hiçbir tezgâhta özellikle kazanın yaşandığı preslerde sensor yok. Preslerden çıkan parçaları almak için maşa yok. Olması gereken koruyucu eldiven ve kolluk yok. O kadar çok “yok” var ki... Sözde “iş sağlığı ve güvenliği” uzmanı ve bu firmayı denetleyen bir devlet var...

Geçmişte bu işyerinde kolunu kaybeden, başparmağını kaybeden, tüm parmaklarını kaybeden, ayaklarının üzerine düşen plaka sacları yüzünden aylarca yataklardan kalkamayan onlarca kişi var. Bu yaşananlardan sonra hiçbir güvenlik önlemi alınmadan, tıkr tıkr işleyen bir çark... Ve bu çarkın her dönüşünde kopan bir parmak, el, kol, bacak bulunuyor.

Gün gelecek bizim de sesimiz çıkacak. O zaman patronların rahatı kaçacak. İşte o gün geldiğinde bu yaşananlar unutulmayacak. Ekmek parası için çalışıp elini kaybeden abimiz hatırlanacak. Ama o günlerin hiçbir şey yapmadan, beklemekle gelmeyeceğini de biliyoruz. O günlerin gelmesi için biz işçiler yan yana, omuz omuza, ele ele verip birliğimizi oluşturmalıyız ve örgütlenmeliyiz.

■

Sağlık Değil Sömürü Sektörü

■ Avcılar'dan bir işçi

Şon birkaç aydır çeşitli rahatsızlıklar nedeniyle hastane hastane gezdim. Devlet hastanelerinin durumu ortada. Hani Erdoğan diyordu ya "hastane kuyruklarını bitirdik" diye, doğru söylüyor adamın hakkını teslim etmek lazım. Artık hastane kapılarında değil kuyruğu evde bekliyoruz.

İşyerlerinde 12 saat çalışıp eve geldikten sonra gece yarısına kadar internet ve telefon başında randevu almaya çalış. Mümkün mü? En erken randevuyu on beş-yirmi gün sonraya buluyorsun ancak. Devlet hastanelerinde sözde muayeneler ücretsiz diyorlar. Bu da yalan! Hem hastanelerde hem de eczanelerde ayrı ayrı fatura ödüyoruz. Üç ilaçtan fazla ilaç alacaksın buna da ayrı ücret ödemek zorundasın. Hastaneler yetersiz, hasta sayısı doktorların nitelikli sağlık hizmeti vermesini engelliyor. Bu nedenle yoksul işçi, emekçi halk sağlık emekçileriyle karşı karşıya getiriliyor.

Yeri gelmişken bir de bizim genel sağlık sigortamız vardı. Öğrencilerden, ev hanımlarından, köylülerden, 18 yaşını doldurmuş olup çalışmayan herkesten primi kesilen bir genel sağlık sigortası. Üstelik hem sigorta primi ödüyoruz hem de ayrıca para ödüyoruz.

Öğrenciye burs vermek yerine olmayan parasından prim kesmek, ev hanımına "sen 3-5 çocuk doğur biz destek olalım" deyip olmayan parasından prim kesmek. Patronun "az işçi çok iş" deyip kapı önüne koyduğu işsiz işçinin işsizlik ödeneğinden prim kesmek. Ya da aylarca iş arayıp bulamayan, kirasını, faturasını ödeyemeyip evine

bir lokma ekmek götüremeyen işsiz olmayan parasından prim kesmek... İşte bu da bizim genel sağlık sistemi adı altındaki çilemiz.

Bazen özel hastanelere gitmek zorunda kalırız. Ama buralar hastane değil tam bir ticaret merkezidir. Bir muayene 80 lira. Tabii bu başlangıçtır, araya üç beş de tahlil sıkıştırıldı mı fatura asgari ücretin yarısını götüreceğe hale geliyor.

Biz işçiler, daha nitelikli ve ücretsiz sağlık hizmetlerinin verilmesi, çeşitli ilaçların kapsam dışı bırakılmaması, sağlığın ticarileşmemesi için duyarlı olmalı, tıpkı diğer sosyal haklarımız gibi sağlık hakkımıza da sahip çıkmalıyız. ■

Patronlar "500 Milyon Dolar" Kaybetmiş!

■ Kartal'dan bir eğitim işçisi

Sırtlarından 35 yıllık Türk Metal belasını atma onurunu yaşayan metal işçileri, direnişleriyle otomotiv ihracatında 500 milyon dolarlık kayba neden olmuşlar. Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi bir açıklamasında böyle söylemişti. Bakana sormak lazım, bu işçiler 35 yıldır ne-leri kaybetti, nelere maruz kaldı? İşçilerin üzerine kene gibi yapışıp onların kanını emen Türk Metal çetesinden ve patronlardan neler çekti? İşçinin sırtından kaç tane dolar milyarder palazlandı?

Metal işçilerinin mücadelesinden sonra MESS metal işçilerine toplamda 5 bin liraya yakın ödeme yapacak. Mademki işçiye bu paralar verilebiliyormuş, soruyoruz Bakan efendiye, işçinin geriye dönük kaybının hesabı ne kadar, kim verecek bunları? İşçinin yıllar içinde ödenmemiş paralarına ne oldu? 500 milyon dolar kaybeden patronlar yıllardır işçiden kaç 500 milyon dolar çaldı?

Aslında bu 500 milyon dolar bir başka gerçeği daha

ortaya koyuyor. İşçilerin taleplerinin karşılanmamasının sebebi istediklerinin maliyeti değildi. İşçilerin mücadeleleriyle kazandıkları, kaba bir hesapla, 500 milyon doların onda biri kadar. Metal patronları işçilerin taleplerini kabul etmek yerine 500 milyon dolar kaybetmeyi göze aldılar. Çünkü biliyorlardı ki mücadele eden işçilerin taleplerinin karşılanması, diğer işçilere de örnek olacaktı. Hakkını mücadele ile almasını öğrenen işçinin patronlara vereceği zarar 500 milyondan daha büyük. İşte bu yüzden patronlar işçilerin taleplerini kabul etmek istemediler.

İşçilerin çalışma koşullarını daha da kötüleştiren yasa-ların altına imza atan Bakanın telaş etmesinin sebebi, yıllardır susturdıkları, sefalet ve ağır çalışma koşullarına mahkûm ettikleri ve bir böcek kadar değersiz gördükleri işçilerin uyanıyor olması. İşçiler haklarını arıyor ve seslerini diğer kardeşlerine duyuruyorlar. Sendikalı sendikasız birçok işyerinde işçiler metal işçilerinin rüzgârıyla patron-ların dayatmalarına karşı iş durdurdular. Patronlara isteklerini kabul ettirdiler. Bu işçinin gücüdür işte. Ancak patronların kafasına daha güçlü bir yumruk indirebilmenin yolu sınıf bilinçli örgütlü işçi olmaktan geçiyor. Yeter ki kendi gücümüze güvenelim. ■

Başta metal işçileri olmak üzere, birçok sektörde işçilerin hak alma mücadelesi devam ediyor. İşçiler örgütleniyor, bir araya geliyor, bilinçleniyorlar. Haksızlıklara karşı duruyor ve hakları için onurlu bir mücadele veriyorlar. Bu mücadele içinde dostluğu, dayanışmayı, işçi kardeşliğini, paylaşmayı öğreniyorlar. Bu mücadelenin içinden aynı zamanda şiirler ve şarkılar doğuyor. Aşağıda iki şiir yayınlıyoruz. Birisini İstanbul'da direnişte olan SeraPool işçisi yazdı, diğerini ise Ankara'dan genç bir işçi, metal işçileri için kaleme aldı.

İşçi Marşı

Toplanın ey yorgun yürekler
Bu adaletsizliğe bir dur diyelim
Yıllarca sömürüldü işçi kardeşler
Bu ezen düzene bir son verelim

Şimdi birlik zamanı geç olmadan
Çıkalım meydanlara ses verelim
İndirin şalterlerini makinelerin
Patroncu düzene bir son verelim

Hakkın olanı almak suç sayılmış
Bu dava uğruna çok can yakılmış
İşçiden yana kimse olmamış
Bu kahpe düzene bir son verelim.

Bir SeraPool Direnişçisi

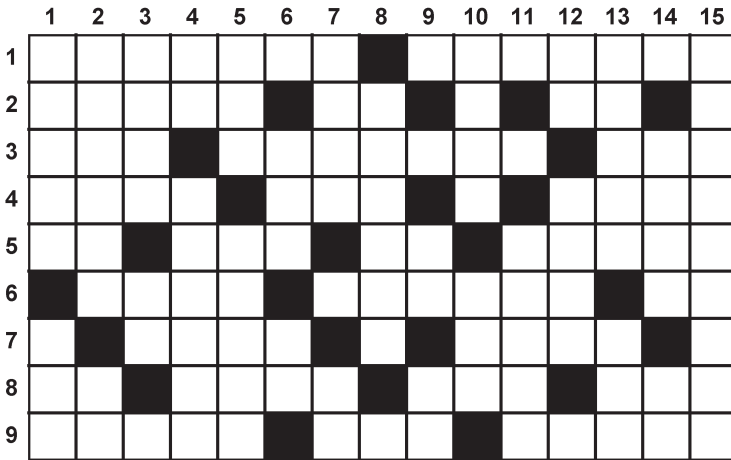
Umut

Aynı sınıfın çocuklarıyız biz
Aynı dünyanın insanıyız
Biziz dünyayı dünya yapan
Ama biziz özgürlük şarkılarına hasret kalan
Bitecek bu kahrolası düzen
Senin, benim; bizim emeğimizle...
Barış kokacak sokaklar, inan gücüne
Sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelemizde...

Umudu karartmasınlar
İzin verme ey sınıfım!
Umut, alın terinde,
Umut, nasırlı ellerinde,
Umut, örgütlülüğünde...

Ankara'dan genç bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Türk Metal'i başlarından atan işçilerin taleplerini patrona mücadeleyle kabul ettirdikleri Gebze'deki fabrika. Mısır'daki firavun mezarları.
2. Aksaklık, bozulma. Notada duraklama işareti. Çıplak resim.
3. Çoğul eki. Üretime katkısı olmadan kira ve faiz geliri elde ederek yaşamını sürdüren kişi. Çay tabağı.
4. Ayak direme. İstanbul Tabip Odası kısaltması. Pancar.
5. Milattan Sonra kısaltması. Nikâh. Polonyumun simgesi. Tanecikleri birbirine yaklaştıran kuvvet.
6. Hatay'da bir dağ. Yanlış yazıyı kapatmakta kullanılan beyaz kimyasal akışkan. Kuzu sesi.
7. Çocuklu erkek. Gerçekleştirilmesi zamana bağlı istek.
8. Kırmızı. Bir erkek adı. Bir ek. Mesafe.

9. 1993'te 33 aydının katledildiği Madımak Otelinin bulunduğu şehir. Kırılma sesi. Adın duyulsun, ün kazan anlamında kullanılan bir ad.

Yukardan Aşağıya

1. Acımasız ve haksız davranan, zulmeden. Kasılıp gevşeme özelliğine sahip hücrelerden yapıldı doku.
2. Başkenti Paris olan ülke. Lityum elementinin simgesi.
3. Yan yana, art arda olan şey veya kimselerin tümü. Kilobaytın kısaltması.
4. Çok'un karşıtı. Kâğıt üzerindeki simgeleri (resim, yazı vb) bilgisayar ortamına aktarmak.
5. Tellal ile duyurma. Acı, sıkıntı, korku veren olay.
6. İlgilendiren, ilişkin. Favori, gözde sporcu.
7. Doların yüzde biri değerinde para birimi. Tok ...'ın halinden anlamaz.
8. Vergide kaynaktan kesme.
9. Yayla atılan, sivri uçlu çubuk. Köpek.
10. Böğür. Kulağın duyabildiği titreşim, seda.
11. Yeşil otlak yer.
12. Zamanın bölünemeyecek kadar kısa olan parçası, lahza. Bisikletin oturulacak yeri.
13. Müziği. Dar, çok ince metal parça.
14. Bilim. Eski Mısır'da güneş tanrısı.
15. Fabrikalarda işçilerin çıkarlarını değil, patronun çıkarını gözeten, hakkını arayan işçiyi işten attırmakla ünlü metal işkolundaki sendika ya da çete.

Geçen Ayın Çözümü

1	G	A	N	G	S	T	E	R	G	E	Ç	İ	C	İ
2	I	M	A	R	İ	R	O	N	İ	K	K	O	Z	
3	Y	A	R	P	S	İ	K	O	L	O	J	İ	A	
4	O	N	İ	K	İ	Ş	T	N	L	A	N			
5	T	N	R	O	M	A	K	O	M	İ	K			
6	İ	L	K	E	R	K	M	A	K	A	S			
7	N	A	R	A	A	K	T	M	İ	R	S	E		
8	P	A	Z	A	R	İ	L	L	İ	K	A	Y	N	
9	D	A	Y	A	N	İ	Ş	M	A	A	B	A	T	

İşçilerin Sordukları / 38

Yargıtay: İşçinin istifası “hayatın olağan akışına ters”

Osmaniye'nin Kadiri ilçesinde çalışan bir işçinin açtığı dava ve Yargıtay'ın verdiği karar tüm işçiler için emsal bir karar niteliğinde. Bu karar, işyerlerinde patron tarafından “hiçbir alacağım yoktur, bütün yasal haklarımı aldım” diye zorla evrak imzalatılıp haksız bir şekilde işten atıldığımızda bile kıdem, ihbar ve fazla mesai gibi haklarımızı alabileceğimizi gösteriyor. Tabii hukuki ve fiili olarak peşine düştüğümüzde!

Davayla ilgili süreç şu şekilde geliyor: Üç yıldır aynı işyerinde çalışan işçi, patronun baskısı üzerine “İşyerinizden kendi isteğim ile ayrılmış bulunmaktayım. Söz konusu çalışma sürem boyunca tüm kanuni ve akdi haklarımı aldım, işyerinizden kendi şahsi gerekçelerimle, kendi istek ve rızamla ayrılmak (istifa etmek) istiyorum, gerekli işlemlerin yapılmasını istiyorum” ifadesinin yer aldığı dilekçeyi imzalamak zorunda kaldı.

3 yıllık tazminatını alamayan işçi, en azından fazla mesai ücretlerini almak için yargıya müracaat etti. İşçi iş sözleşmesinin haksız olarak feshedildiğini, baskı ile belge ve ibraname alındığını iddia etti. Mahkeme, işçinin talebini kısmen kabul etti. Bu arada patron ise, işçinin çıkışının verilmediğini, davacının kendi isteği ile ayrıldığını, artık çalışmak istemediğine ve yasal haklarının ödenmesine dair talebi doğrultusunda 9 Nisan 2012'de 1820 liralık tediye makbuzundan anlaşılacağı üzere yıllık izni ile kanuni ve akdi haklarının karşılığının ödendiğini savundu.

Kadiri 1. Asliye Hukuk Mahkemesi, işçinin ihbar tazminatı talebini reddetti. Mahkeme, toplanan deliller ve bilirkişi raporu esas alınarak fazla çalışma alacağını da geri çevirince davacı işçi kararı temyiz etti. **Devreye giren Yargıtay, 3 yıl çalışarak kıdeme hak kazanan kişinin kendi isteğiyle istifa etmesinin hayatın olağan akışına ters olduğuna hükmederek, mahkeme kararını bozdu.**

Yargıtay 7. Hukuk Dairesi, mahkemenin, işçinin ihbar tazminatı ve fazla çalışma alacağı talebini geri çevirmesinin hatalı olduğuna hükmetti. Kararda davanın tanıklarının ifadelerine de yer veren Yargıtay, 3 yıl çalışıp tazminat kazanan kişinin kendi isteğiyle istifa etmesinin hayatın olağan akışına ters olduğuna dikkat çekti. **“Davacının iş akdinin işverence haklı neden olmaksızın sonlandırıldığı anlaşılmalı davacının ihbar tazminatına hak kazandığı sonucuna varılmıştır. Mahkemece hatalı değerlendirme ile ihbar tazminatı talebinin reddine karar verilmesi hatalıdır”** denildi.

Mahkemece toplanan deliller ve bilirkişi raporu esas

alınarak fazla çalışma alacağının reddine karar verildiğinin hatırlatıldığı Yargıtay kararında, **“Somut olayda taraflarca imzalanan iş sözleşmesinin 7. ve 8. maddelerindeki haftalık çalışma süresi ve fazla çalışma sınırı olarak belirlenen 60 saat çalışma, 4857 Sayılı Yasada düzenlenen hükümlere açıkça aykırıdır. Kaldı ki söz konusu düzenleme nispi emredici nitelikte olup taraflarca kararlaştırılmaması halinde her zaman işçi lehine olacak şekilde düzenlenebilirken, işçi aleyhine ve yasal sınırın üstünde belirlenmesi mümkün değildir”** dendi.

Dava açan işçinin imzaladığı dilekçe ve ona benzer birçok dilekçeyi patronlar baskıyla biz işçilere imzalatarak bütün haklarımızdan vazgeçmemiz için gözümüzü korkutmaya çalışıyorlar. Bazen de boş kâğıtlara imza attırıp

ellerinde bir koz gibi kullanıyorlar. Ama bu boş kâğıtlar ya da dilekçeler hakkımızı aramamıza engel olmasın, bizi korkutmasın ve yıldırmasın. Haklarımızı bilip peşine düştüğümüzde durum tam tersine dönüyor. Patronlar işyerlerinde istedikleri kadar dilekçe imzaltsınlar, hiçbirisi iş kanununda yer alan haklarımızı almamızın önünde engel değildir.

Ayrıca çalışırken herhangi bir sorun ile karşılaştığımızda elimizde somut deliller ve şahitlerimiz olmalıdır. Yukarıda davayı kazanan işçinin delilleri ve şahitleri olduğu için geriye dönük haklarını almak için hukuki süreci başlatabilmiştir. Bu yüzden işyerinde işe girerken imzaladığımız iş sözleşmesinin bir fotokopisini, aylık ücret bordosunu, varsa fazla mesaiye kalmak için imzalatılan dilekçenin fotokopisini ve işyerinde herhangi bir nedenle imzalatılan diğer evrakların bir nüshasını almamız gerekir. Tabii ki bunlar tek başına yetmez. İşyerlerinde işçi arkadaşlarımızla da dayanışmayı, dostluğu pekiştirerek olası bir durumda yanımızda yer almalarını, birbirimize sahip çıkmayı sağlamamız gerekir. İşçinin işçiden başka dostu olmaz.

Patronlar işyerinde fazla mesai, düşük ücretleri, sendikasılaşdırmayı, taşeronlaşdırmayı ve daha pek çok haksızlığı biz işçilere dayatıyorlar. Onların bu dayatmalarına karşı yan yana gelmeli ve yapılan haksızlıklara karşı birlikte ve örgütlü bir şekilde mücadele etmeliyiz. ■

İşte “Özgür” Dünya!

Satarsın gözlerinin dikkatini, ellerinin nurunu
Bir lokma bile tatmadan
yoğurursun bütün nimetlerin hamurunu
Büyük hürriyetinle çalışırsın el kapısında
Ananı ağlatanı

Karun etmek hürriyetiyle, hürsün!

(Nazım Hikmet)

“Özgürsün ey vatandaş” diyor bize kapitalist düzenin yasaları: “İstediğin işi seçmekte özgürsün!” İş yasalarında kâğıt üzerinde böyle diyorlar; ancak işsizliğin bu kadar yaygın olduğu bu düzende kaç çeşit iş bulabiliyoruz? Biz işi seçtik hadi, peki bizi işe alacak olan patron ya da müdür bizi seçiyor mu? Bugün mesleki diploması olanlardan üniversite mezunlarına kadar kaç kişi gerçekten istediği işi yapıyor? **Milyonlarca işsiz, özgür iradele-riyle işsiz kalma özgürlüklerini mi kullanıyor?**

“Kimse çalışmak istemediği bir işte zorla çalıştırılmaz” diyor iş yasası. Biz işçiler bunun pratikte ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Düşük ücretlere, ağır çalışma koşullarına ve uğradığımız haksızlıklara karşı gıkımızı çıkardığımızda patron ya da müdür “iş beğenmiyorsan bırakıp gitmekte özgürsün” diyerek kapıyı gösterir. Ya seve seve çalış, yani boyun eğ, ya da işsiz kalmakta özgürsün!

Yasalar kâğıt üzerinde patronlarla işçilere hem “özgürlükler” hem de “eşit haklar” tanımış. Hiçbir işveren, çalıştırmak istemediği bir işçiyi çalıştırmaya zorlanamaz! Yani, işçinin işten ayrılarak işsiz kalma “özgürlüğü” olduğu gibi, patronların da işçiyi işten atma özgürlüğü var!

Örneğin **işçi patrona hakaret ederse patron işçiyi işten atabilir.** Peki, **patron işçiye hakaret ederse ne olur?** İşçinin tazminatını alarak “işten ayrılma özgürlüğü” olur. Haklar ve özgürlükler karşılıklı tanımlanmış değil mi? Ama sonuçta her iki durumda da işçi işsiz kalıyor, patronun yaşamında değişen bir şey olmuyor. Üstelik işçinin tazminatını alamadığını da tüm işçiler biliyor.

Girişimci olmakta da, iş kurmakta da “özgürsün”! Sermayen varsa tabii ki! Kapitalist düzenin siyasetçileri de medyası da “girişimci ruha” övgüler dizerler; başarılı patronları baş tacı ederler. Kimin işgücüyü, emeğiyle, kimlerin sömürsüyü büyür o sermaye? Çok şükür biz

işçiler, zenginleri daha zengin etmekte özgürüz! İşte bu özgürlüğe, kapitalist düzenin yasalarında “çalışma özgürlüğü” deniyor.

Düşük ücretler yüzünden geçim sıkıntısı çeken, ay sonunu getiremeyen, kredi kartlarına borçlanan milyonlarca işçi, fazla mesailere ve uzayan iş saatlerine boyun eğmek zorunda kalıyor. Hatta çoğu işyerinde, işçiler üç kuruş daha kazanabilmek için fazla mesaiye kalmak üzere birbirleriyle yarışır duruma düşürülüyorlar. Günde 12 saat çalışmak zorunda kalan işçilerin geri kalan zamanlarında özgür yaşayabildiklerini kim iddia edebilir? Eğer yorucu iş saatlerini tamamladıktan sonra halin kaldıysa paran kadar gezmekte, paran kadar yaşamakta özgürsün!

Kapitalist düzenin yasalarında tanımlanan özgürlük, eşitlik, adalet gibi kavramlar kocaman birer palavradan ibarettir. Çünkü kâğıt üzerindedir. Amaç, herkesin eşit olduğu yanılması yaratmaktır. Meselâ yasalar karşısında herkes eşittir! Sizce mahkeme heyetinin karşısına çıkan Rahmi Koç ile bir işçiye gösterilen saygı aynı olur mu? Sınıflara bölünmüş bir toplumda, bir yanda zenginliğin, öte yanda yoksulluğun biriktiği bir düzende gerçek bir özgürlükten, eşitlikten ya da adaletten bahsetmek mümkün mü?

Sermaye düzeninde işçi ve emekçiler çalışır, sömürülür, yaşlanır, ölür. Hastalanır, ölür; iş kazası geçirir ölür... Tüm üretimin insanlık yararına değil kâr hırsıyla yapıldığı bu düzenin sunduğu hürriyet budur. Şairin dediği gibi “Bu hürriyet hazin şey yıldızların altında!” İşçiler, “herkes özgürdür” masalına kanmadan, kendi sınıflarının saflarında yerlerini almalı; sömürünün ve savaşların olmadığı, gerçek anlamda eşit ve adaletli bir dünyanın mücadelesini vermelidirler. Özgürlüğe giden yol o zaman açılacaktır. ■